

Jul

Vi fejrer jul fordi Gud blev menneske. Den almægtige Gud, Han som er over og uden for universet, hævet over tid og rum, Han valgte at blive menneske. Han valgte at blive en af os. Han lod sig julenat føde af en jomfru ved navn Maria. Derfor var himlen denne nat åben, således at Guds engle fyldte marken hvor hyrderne holdt nattevagt.

Der er ganske vist altid små sprækker mellem Guds rige og vores verden. Sprækker hvorigennem Guds lys og Guds engle flyver ind og ud. Sprækker hvorigennem vi skænkes vores fornuft, vores viden om godt og ondt og vores evne til at vise og modtage kærlighed. Men det er bitte små sprækker. Så små at lyset for det meste bliver mudret og uklart før det når frem til os.

Men julenat i Bethlehem var der noget helt andet på færde. Denne julenat var Guds evige rige og denne forgængelige verden én og samme virkelighed. Ikke billedligt, ikke som et eventyr eller en fortælling. Nej ganske bogstaveligt.

Gud blev menneske. Den højeste sandhed, den højeste skønhed og den højeste godhed lod sig føde i jordisk kød og blod. I denne, i vores, historiske virkelighed.

Julenats mirakel skete i virkeligheden og havde vi været til stede, så havde vi set det samme, som hyrderne på marken så. Det skete i historien, i rummet og i tiden. Den evige lod sig føde ind i det forgængelige. Den udødelige gjorde sig dødelig.

En sådan historie kan intet menneske have opfundet af sig selv. Alle de mirakler, som omgiver Jesu fødsel, hans liv og hans død og genopstandelse er bogstavelige mirakler. De afhænger ikke af øjnene som ser. Det er mirakler kan måles og vejes, og som enten er sande eller falske.

Tror man ikke det skete i virkeligheden, tror man f.eks. at mennesket kun er en tilfældig samling gener hvis eneste mål er at overleve, så bør man naturligvis ikke fejre jul, thi så ville man være en hykler.

Men holder man fast i at juleberetningen er sand, og det er den, så er Julenat, hvor Jesus Kristus blev født, Langfredag, hvor han bragte sig selv som offer på korset, og Påskemorgen, hvor han opstod fra de døde, det centrum hvorom hele verden drejer. Verdens nav. Begyndelsen og enden. Alfa og Omega.

Det er det centrum for hvilket hele universet blev skabt. Universets mening og mål ligger i krybben i Bethlehem.

Og ethvert menneskebarn er skabt i Jesusbarnets billede. Derfor er hvert enkelt menneskebarn universets mening og mål. Hvert enkelt liv er en fortælling der er i den almægtige Guds hånd.

Og det betyder, at den dybeste mening med vores liv ikke er i denne verden. Vi har borgerskab i Guds rige. Vi er ikke blot små ligegyldige biologiske væsener som efter vore korte jordeliv er glemte og borte for altid.

Nej, vi er guddommelige væsener, skabt i Jesusbarnets billede, skabt til at leve i Guds Rige. Derfor har vore liv på jorden, hvordan de end bliver, en guddommelig værdi.

Gud blev menneske, Han blev som en af os for at gøre os til en del af sin guddommelige virkelighed.

Den almægtige Gud som har skabt universet og som har skabt hver enkelt af os med såvel legeme som sjæl, med såvel sanser som fornuft, Han gjorde sig selv til et dødeligt menneske som vi. Og Han gjorde det for at frelse os ud af dødens magt og skænke os det evige liv.

Englen sagde julenat til hyrderne:

Frygt ikke! Thi se, jeg forkynder jer en stor glæde som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.

Og det samme siges os. Os er der født en frelser. Derfor har heller ikke vi noget at frygte. Vi behøver ikke længere at frygte skæbnen, tilfældigheden, tomheden eller denne verdens onde magter.

Vi er Guds børn der skal leve for evigt i hans kærlighed.

Og når vi holder os til krybben og til korset, så skal vi sammen med den mangfoldige himmelske hærske møde Gud med ordene:

Ære være Gud i det højeste og på jorden!